ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ:

ΟΜΑΔΑ Α

Α1. Λάθος **Α2.** Λάθος **Α3.** Λάθος **Α4.** Λάθος **Α5.** Λάθος

Α6. γ **Α7.** α

ΟΜΑΔΑ Β

Β1. Κεφάλαιο 1 «Βασικές οικονομικές έννοιες»
α. παράγραφος 10 «Το οικονομικό κύκλωμα», σελ. 23-24 και Διάγραμμα 1.3.
β. παράγραφος 11 «Η αβεβαιότητα στην οικονομική ζωή», σελ. 24 και παράγραφος 12 «Οι πληροφορίες», σελ. 24.

Β2. Κεφάλαιο 2 «Η ζήτηση των αγαθών», παράγραφος 11 «Ειδικές περιπτώσεις καμπύλης ζήτησης και ελαστικότητας», iv) Η ελαστικότητα στην ευθεία καμπύλη ζήτησης και Διάγραμμα 2.14, σελ.44.

ΟΜΑΔΑ Γ

Γ1. Εφόσον η ΣΔ του καταναλωτή παραμένει σταθερή και ίση με 250€, η συνάρτηση ζήτησης θα είναι Ισοσκελής Υπερβολή και θα έχει τύπο Q_D=Α/Ρ ή Q_D=250/Ρ.

Όταν η καμπύλη προσφοράς του προϊόντος διέρχεται από την αρχή των αξόνων, τότε γ=0 και θα έχει τύπο Q_S=δΡ ή 100=10δ ή δ=10. Άρα η συνάρτηση προσφοράς είναι Q_S=10Ρ.

Γ2. $Q_D = Q_S$ ή 250/Ρ=10Ρ ή 250=10P^2 ή 10P^2 -250 = 0

Με τη βοήθεια της διακρίνουσας απορρίπτουμε την αρνητική τιμή και δεχόμαστε P_E=5. Με αντικατάσταση έχουμε Q_E = 50.

Γ3. Για P_K = 8 ισχύει Q_D = 250/8 ή Q_D = 31,25.

Η αρχική συνολική δαπάνη του καταναλωτή είναι:

$ΣΔ_1$= P_ExQ_E=5x50 =250€.

Η Συνολική Δαπάνη μετά την επιβολή της P_K είναι:

$ΣΔ_2$=P_KxQ_D = 8x31,25 =250€.

Διαπιστώνουμε ότι η ΣΔ παραμένει αμετάβλητη, επειδή η καμπύλη ζήτησης είναι ισοσκελής υπερβολή, δηλαδή Α=ΣΔ=250. Κατά συνέπεια, η μεταβολή της τιμής δεν μεταβάλει την ΣΔ του καταναλωτή.

ΟΜΑΔΑ Δ

Δ1. Για Q=0 TC=FC επομένως FC=50. Το ενοίκιο που καταβάλλει η επιχείρηση θα είναι ίσο με το σταθερό κόστος, δηλαδή Ενοίκιο κτιρίου=50 χ.μ., εφόσον το κτίριο είναι ο μοναδικός σταθερός συντελεστής.
TC_{20}=500 ή FC+VC_{20}=500 ή VC_{20}=500-FC ή VC_{20}=500-50 ή VC_{20}=450. Η εργασία είναι ο μοναδικός μεταβλητός συντελεστής, άρα VC=w·L και VC_{20}=450 ή 450= w·1 ή w=450.

Δ2. TC_{60}=FC+VC_{60} ή TC_{60}= 50 + 450·2 ή TC_{60}=950. Ομοίως, προκύπτει TC_{110}=1.400 και TC_{180}=1.850.
Επίσης TC_{200}=2.300 ή FC+VC_{200}=2.300 ή VC_{200}=TC – FC=2.250. Όμως VC_{200}=450·L ή 2.250=450·L ή L=5. Ομοίως, προκύπτει VC_{215}=2700 και L=6.
Δ3. Υπολογίζω το VC=w·L, AVC=VC/Q και MC=ΔVC/ΔQ αντίστοιχα. Ο πίνακας προκύπτει ως εξής:

L	Q	VC	AVC	MC
0	0	0	-	-
1	20	450	22,5	22,5
2	60	900	15	11,2
3	110	1.350	12,2	9
4	180	1.800	10	6,4
5	200	2.250	11,2	22,5
6	215	2.700	12,2	30

α. Για κατασκευή του πίνακα προσφοράς της επιχείρησης ισχύει P=MC↑≥AVC. Άρα ο πίνακας προσφοράς είναι:

P=MC	Q_s
22,5	200
30	215

β. Εφόσον ο κλάδος παραγωγής περιλαμβάνει 10 όμοιες επιχειρήσεις $Q_{S(αγοράς)}$=10·Q_S, ο αγοραίος πίνακας προσφοράς είναι:

P	$Q_{s(αγοράς)}$
22,5	10·200=2.000
30	10·215=2.150

Η αγοραία καμπύλη προσφοράς είναι γραμμική της μορφής Q_s=γ+δP. Δημιουργούμε σύστημα εξισώσεων 2000=γ+22,5δ $_{(1)}$ και 2150=γ+30δ $_{(2)}$. Με αφαίρεση κατά μέλη προκύπτει δ=20. Αντικαθιστώ στην π.χ.(1): 2000=γ+20·22.5 ή 2000=γ+450 ή

γ=1550. Η αγοραία συνάρτηση προσφορά είναι η $Q_{s(αγοράς)}$=1.550+20P.

Δ4. Η αύξηση των ημερομισθίων (προσδιοριστικός παράγοντας προσφοράς), αυξάνει το κόστος παραγωγής. Η καμπύλη MC μετατοπίζεται προς τα πάνω και κατά συνέπεια η καμπύλη προσφοράς αριστερά. Άρα η προσφορά του κλάδου μειώθηκε κατά 10%. Η νέα συνάρτηση προσφοράς προκύπτει: $Q'_{s(αγοράς)}=Q_{s(αγοράς)}-0,1Q_{s(αγοράς)}$ ή $Q'_{s(αγοράς)}=0,9Q_{s(αγοράς)}$ ή $Q'_{s(αγοράς)}$=0,9(1.550+20P) ή $Q'_{s(αγοράς)}$=1.395+18P.

Δ5. Η ατομική συνάρτηση προσφοράς προκύπτει από τη σχέση $Q_s=Q_{s(αγοράς)}/10$ ή Q_s=1550+20P/10 ή Q_s=155+2P. Για P_E=25, έχουμε Q_s=155+2·25 ή Q_s=205. Άρα η επιχείρηση πρέπει να παράγει 205 μονάδες προϊόντος ώστε να μεγιστοποιεί τα κέρδη της.

Επιμέλεια:

Γιώργος Κληρονόμος, Οικονομολόγος

Κάλλια Κρανιωτάκη, Οικονομολόγος